

L'ombra bellugadissa del cor

Arribo a tu quan és fosc. Trepitjo pedres indiscretes que alertaran als veïns de la meva presència. La flaire del romaní em fa aixecar el nas i veig una ombra bellugadissa rere la finestra del casalot del davant, aquell on no hi viu ningú. Només són gats, em dic, i me'ls imagino famèlics, amb la cua erecta i el pèl eriçat. Accelero les passes i maleeixo les pel·lícules que em feien amagar el cap rere el coixí quan era petita. Sempre he patit malsons.

Saps que sóc aquí però no m'esperes al llindar de la porta amb un somriure. No, em faràs trucar, esperar i fixar-me en el fanalet que tentineja i que jo aturo amb els dits neguitosos. Mentrestant, vaig ullant la foscor més enllà dels esbarzers.

Quan obres la porta em mires com si fos la primera vegada. Ara som però potser no serem mai més. Aquest és el tracte. Em cau l'abric i ens abracem al peu de l'escala sense mots, amb presses, esverats i riallers. Has posat una espelma gruixuda al primer esglaó. T'agrada la penombra. Tanmateix, cada cop que vinc hi ha menys llum. A la llibreria també és nit fosca, Goethe dorm, em dic jo, sense saber com és que llegeixes l'alemany, perquè la teva resposta va ser un somriure prim i llarg. D'acord, d'acord, era el tracte, tu i jo sense interferències ni passat.

És difícil deixar el que sóc al llindar d'una porta, la memòria, intangible i volàtil em ronda pel pensament, em fa la guitza, no la puc agafar amb la mà i desarla dins d'una capseta amb clau. Relacions pures, em vas proposar, separar el

jo de les circumstàncies i jugar a descobrir i gaudir de l'altre sense relats ni explicacions, perquè la paraula queda, saps?, i ningú sospita la força amb què et pot envestir si ressuscita en boca de l'altre.

- És impossible. - vaig dir jo, una mica incrèdula, una mica per esbrinar-te- No em puc desprendre del que sóc, del que m'envolta, del que faig, del que vull...

- Provem-ho – van suggerir els teus llavis de color cirera.

Així que vaig haver d'inventar el ritus de l'abric. Surto de casa amb l'abric, me'l vaig descordant pel camí i quan arribo al llindar de casa teva me'l trec.

Funciona.

Un espetec fort ens trenca l'abraçada i mirem tots dos al capdamunt de l'escala. El porticó, mormoles tu, i pugues amunt amb quatre gambades. Recullo l'abric, l'espolso i el penjo al penja-robes que hi ha al forat de l'escala.

Deu fer dies que ets aquí perquè toco la pedra de la paret i sento la tebior d'una llar habitada, amb les flassades vermelles de catxemira recolzades a les butaques com si esperessin l'hora del te. Trepitjo la catifa esponjosa i m'estiro a la *chaise* que has col·locat davant de les flames de la xemeneia. Em fa sentir una mica com si fos al centre d'un escenari barroc. De seguida noto l'escalfor a les galtes.

Mentrestant, tu has baixat silencios, talment un depredador que sotja els moviments de la presa. Però la presa intueix la teva presència, i així que et sento respirar, decanto el coll i rebo el primer petó dolç.

-Digue'm una cosa bonica –em xiuxiueges a cau d'orella mentre les flames dansen malgirbades com esperits inquietes. Llavors me n'adono de com n'és de difícil expressar-se amb acotacions. Som aquí i ara, d'acord, però era abans d'ahir que vaig somiar-te mig endormiscada damunt l'ordinador i no t'ho puc explicar.

De cop i volta, escolto com els meus llavis imprudents et diuen t'estimo, i jo que amago el cap sota el teu coll i et petonejo amb ànsia, com si els petons poguessin esborrar o aclarir. El teu silenci es fa llarg, em neguiteja com el crec crec de la fusta que espetega massa a prop.

-A qui més ho dius? –em preguntes de sobte.

Durant uns instants no t'entenc. Tal vegada és un parany o vols jugar a trencar el pacte, esclar, és impossible que ens aïllem i tu capficat amb experimentar l'essència d'una relació pura.

-Sí –insisteixes seriós mentre els teus dits m'acaricien els cabells-, a quants més ho dius?

-Comptant-te a tu? – et segueixo el joc amb cautela.

-Sí –respon fluixet. I jo em quedo quieta i callada, com si comptés, i els teus dits també s'aturen. Dins la llar de foc s'enfilen els esperits dansaires.

-Només a un –et confesso, i tu tornes a acariciar-me els cabells convençut que t'he mentit.

Tu i jo sense passat. Un silenci espès ens ho recorda mentre contemplem les flames. Em sento orfe i premo els teus dits freds. I com si hagués accionat un ressort, tu et lleves, m'estires les mans,,et segueixo, i així agafada, em deixo portar com quan era petita i jugava a la gallina cega. Ara jugo a l'amor cec amb tu. I jo, que sempre he sigut poruga, combrego amb aquest joc inquietant i ambigu com l'ombra bellugadissa del casalot.